

som jeg har tænkt mig det, saa skulde det være de miskendte Ord: Her lukkes Haabet ude. For det er dog først, naar man faar den besværlige Gæst sat paa Døren, at der bliver Fred og Lykke i Huset.«

Det var imidlertid blevet helt Aften. Gamle Barbara havde tændt en Lampe paa Midterbordet; men det svage Lys opslugtes af Mørket i det store Rum.

Kort efter gik Povl Gaardbo hjem. Han var i en trist og opreven Sindsstemning. Dihmers haabløse Ord blev ved at skurre i hans Øre. Han havde en Følelse af at have talt med Verdens ulykkeligste Menneske.

»Naa?« spurgte Meta, der med Uro havde ventet paa hans Tilbagekomst.

Han rystede paa Hovedet.

»Doktor Mikkelsen havde desværre Ret. Dihmer er sjælesyg. Jeg forstaar det nu. Han venter kun paa Døden.«

»Maa vi da rejse, Povl?«

»Nej nej! Tværtimod. Jeg veed ikke, om han kan hjælpes. Men vi kan dog maaske være ham lidt til Oplivelse i hans store Ulykke. Saadan mener han det vist ogsaa selv.«

— — —